

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΕΑΡΙΝΟ

Με τόν Άπριλν τόν Ξανθό,
 με τόν τριανταφυλλένου Μάη
 θημάμαι ένα όνειρο παλιό
 που σβήσθηκε μακριά, και πάει...
 Κρανούσε ό 'Έρωτας κρασί
 κι' Ήταν άχόρταγα, μεθούσα.
 —Ήταν ή γυναίκα μου χροϊστή
 —κι' ήσαν έσθ', Ξανθομαλλούσα.
 Σε κήπο άνθίνου, μακριά
 έστρεψε ό 'Έρωτας γιορτάσι
 κι' οι καλεσμένοι —έσθ' κι' εγώ κι' αναθυμιάται μοναχός
 κι' ή δλιάνθηστη τριγύρω πλάσι.—κάποιον Άπριλν, κάποιον Μάη...

BETA II.

ΑΠΟΨΕ

'Απόψε τά ποιήματα σας γιορτάσε ως άπάνω
 απόψε θέλω νά χαρώ... απόψε νά πεθάνω.
 'Απόψε θέλω τό κρασί τό νοή μου νά ζαλίση,
 απόψε κάθε έλιθίδα μου, νά ζήση και νά σβήση.
 'Απόψε θέλω νά σάς δώ, ώ' της χαράς μου φίλοι,
 τά πόνοφα χαμόγελα ν' άνθίσουνε στά χείλη,
 'Απόψε θέλω και χορό... απόψε και τραγούδια,
 απόψε ξεμεράματα... σκόρπα νεκρού Λουλούδια!...

(Αθήναι)

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Β. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Τήν άγάτη που μου χάρισε
 Ξαναπάρτην πάλι πίσω
 μιά κι' ή μοίρα μας δέν τούτλει
 πού πολύ νά σ' άγατήσω
 Ξέγραφε με άπ' τά βιβλία σου,
 ως καθός κι' έγώ άπ' εντός μου,
 πές πως ήταν κι' ή καρδούλα μου
 ή πού άπότην του κόσμου.
 Σάσε, κάρτε τήν εικόνα μου,
 πέταξε τά γραμματά μου,
 πάψε νάχης πειά τήν έργασία μου
 και νά φέρνης τ' όνομα μου.
 Κι' έλα πάρε ό τι μου χάρισες,
 τίποτα νά μην κρατήσω,
 μιά που ή μοίρα μας δέν τούτλει
 πού πολύ νά σ' άγατήσω.
 (Νάξος)

N. ΣΦΥΡΟΕΡΑΣ

ΝΑΞΟΣ

'Απόψε ως πλημμυρά κι' άφρούς τό πέλαγος τό μιλόβο
 και σκούσε οι ροχθίον του βορρά με λίσσα δξω στο καθό
 κι' ως λούζεται στ' άνήσυχια νερά τ' όραιο φεγγάρι,
 τη χάρι έπάρθησα τρελλά μανού καιού βαρβάρη.
 Νά πάρω μιά ψαριόβια βαρκούλα με κινδέρτα,
 ν' άνοιξω μόλις βγά άνοχητά και νά φάσω άβέρια
 και νάφθα ως θάζω τον καιρό κατάπρηνο ν' άράξω
 σε μιάν άπάνεμη σου άιτή χαριστοέση Νάξο.

Απεϊρανθος

N. ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ

Άρχισε ένας από τους λόγους περίπατους έρωτες μεταξύ της όρνιας κομής της Άλντοβράντι και του Βισέντισο Βέλα. Αιτός όμως ό έρωτας έμεινε ως τό τέλος... πικανικώς, γιατί, όπως αναφέραμε, ό μεγάλος καλλιτέχνης είχε τά διπλάσια χρόνια του όμορφου μοντέλου του...

Τό περιεργό τώρα είναι ότι δέν ίσοφάρουν μόνο οι καλλιτέχνες από τά κινεζά καινάρια περισσότερο από τους άλλους, αλλά και οι... καινοποιοήδες! Ο περφημος γλωσσολόγος του βασιλέως της Ισπανίας Φίλιππου ΙΙΙ, ό Κάινε γνέφ. Μπρονγκάντα, ένας άπειρος καινοτομής, όλο τό καινοκαίρι τρέλωνε στά βργά ύπόγεια των άναχωρών κι' ύποφρε τόσο πολύ άπ' τη ζέστη, ώστε άναστάσανε τόν κόσμο με τά βογγητά και τά οβριλίσιματά του.

Ο Κορνελιανός γνέφ Σορρόντο, πάλι, ένας άλλος διάσημος καινοτομής που διασκέδαζε τήν αινή της Φερράρας κατά τόν XVI αιώνα, κάθε καινοκαίρι τρέλλανόταν από τη ζέστη κι' έντυγε άποιον έφωψε μπροστά του. Γι' αυτό οι κίριοί του άναγκάστηκαν στο τέλος να τόν θένουν με γεράς ύλοσιδες και να τόν άφινουν νά περιφέρεται έτσι στ' άνάτορα, γιατί δέν κινδύνευε πια κανείς από τήν τρέλλα του. Και για νά κλείσουμε αυτή τη σειρά των καινοτομώδων, που τρέλλανονταν από τη ζέστη, αναφέραμε ότι καινοτομής ήταν κι' ό Ζιαν Κλεμάν, που δολοφόνησε τόν Αβγουστο του 1589 τόν βασιλέα της Γαλλίας 'Ερρίκο ΙΙΙ...

Προσάχτε, λοιπόν, τους καινοποιοήδες και τους... καλλιτέχνες, αιτές της ήμερας που έχει έννοσηψη παντού τό κήμα του καινοτομής...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς πάνων τους πιθήκους στην Άφρική. Η άλυσίδα των μεθυσμένων τετραπόδων. Τα άχναξάφα της Ρωσίας κι' ή συνθήειές τους. Πάπιες και χήνες... φαράδες. Η έξυπνη έφύραεις ενός Άμερικανού, κλπ. κλπ.

Σύμφωνα με τις πληροφορίες ενός Άγγλου έξοριστηνού, οι ύθαγενείς της Βορφορ της Άφρικής, πάνων ευκολώτατα τους πιθήκους με τήν έξής απλούστατη μεθοδο: Τοποθετουν στα μέση που σναγάζουν οι πιθήκοι, διάφορα δοχεία γεμάτα από ένα είδος ούισανευματώδους ποτού που φτιάχνουν στα μερη αυτά. Οι πιθήκοι, λαίμαργοι και λαχουρήδες εκ φρέως, πάνων από τό εύγευστο και δροσιστικό αυτό ποτό ως που φανονται στοιπ στο μεθούσι! Ο ύθαγενής καινοτομής τότε, ό όποιος τους παραφιλάει, βγαίνει, ανακατεύεται κι' αυτός στην παρέα τους και πίνει ένα πιθήκο από τό χέρι. Οι άλλοι πιθήκοι τόν μιμούνται άμέσως, πίνει ό ένας τόν άλλο και, δέν εινε σπάνιο νά ήδης καινού φορα πέντε-έξη και δέκα πιθήκους χειροπιασμένους, σάν σε χορό, και τραβώντας νά οδηγούνται από έναν μαύρο στην καλύτερα του.

Όταν ξεμεράσουν οι καινού οι... πρόγονοί μας, βόσκονται πειά ύλοσσοδεμένοι και έτοιμοι για τό έμποριο.

Σε πολλές λίμνες της Ρωσίας ζουν ένα είδος μικρά ψάρια, τά άποια έχουν τήν περιεργή ιδιότητα νά φρεϊάνων φουλιές με χροτα στον πιθμένα, όμοιες ακριβώς με τις φουλιές των πουλιών.

Τό μικρό αυτό ψάρι, που τό λένε κοιλίτσας (άγκυροψάρι), έχει μήκος έξ εκατοστόμετρων κι' ή όραή του εινε σκεπασμένη από σκληρά άγκυράκια. Κάθε ύνοψη, λοιπόν, μαζεύει διάφορα χροτα θαλασσινά και πέσει κι' αυτά τη φουλή του, για νά... κλωστήση μέσα σ'αυτή τά σήγά του. Τό περιεργό είναι ότι αυτή τήν έργασία τήν κάνουν μόνον τά άρσενικά άγκυροψάρια, τά όποια ανακατεύονται και τό καθήρον της έπώσεως. Τά θηλυκά έναποθέτουν μόνον τά αυγά τους στη φουλή και φρεϊάνων κατόπι, χωρίς νά Ξαναγιοαστούν κι' αυτά. Η έπίσεως διαρκεί ένα μήνα περίοιο.

Οι μεγαλύτεροι έχθροί του γένους των ψαριών αυτών είναι αυτά τά ίδια τά θηλυκά, τά όποια φέχονται κάποτε νά καταβορβήσουν τ' αυγά τους, αλλά έπι-

δίζονται από τ' άρσενικά.

Όπως διαγγόνται ή άμερικανικές έφημερίδες, ίδου μιά έξιστόνατη άλπεινή μεθοδος, που χρησιμοποιεί ένας έφευρετικός κάποιος ενός χωριού της Πενσυλβανίας: Κάθε πρωί ό Άμερικανός αυτός πίνει τις δκαπέντε χήνες που έχει στο ύποστατικό του και μεριές πάπιες κι' άφου δέσει στα πόδια τους κι' από μιά πετσότα με άγκυροτά και δόλωμα, τις άφινει νά πέσουν στο νερό. Οι περισσότεροι αυτοί φουλιές κολλήσαν, φυσικά, μέχρις ότου κανένα ψάρι ταμπήση τό δόλωμα και πιαστή στο άγκυροτά. Τότε ή πάπια, νοκώθοντας τό πόδι τους νά τραβήξει από κάτω, φοβούνται και βγαίνουν στην Ήσρά. Έκει τις περιμένουν τά παιδιά του έφευρετικού ψαρά κι' άφου μαζεψουν τά πιασμένα ψάρια, Ξαναδένουν τά άγκυροτά και Ξαναφρέχουν τις πάπιες στο νερό...

Στό Έλβσάν της Σουδίας ζή κάποιος Χριστιανός Νάι όνομαζόμενος, ό όποιος έχει τήν παράδοξη ιδιότητα νά εινε ζωντανό βαρβαίτρο και χρονάκτοσ ακριβέστατα συγχροών.

Όσοιδήποτε ώρα της ήμερας ή της νύχτας κι' αν ερωτηθή ό άνθρωπος αυτός, μπορεί νά καθορίση ακριβέστατα τήν ώρα, μέχρι και των δευτερολέπτων άκόμα, χωρίς νά διαφωνήση με τό όρολόγιον του άστεροσκοπίου.

Ακόμα κι' όταν τόν ξεπνήσουν τη νύχτα μέσα στο σκοτάδι, πάλι με τήν ίδια ακριβεία μπορεί νά καθορίση νοερώς, όχι μόνον τήν ώρα, αλλά και τη βαρομετρική κατάσταση του καιρού.

Ένας Άμερικανός έξοριστηνής μας παρθε ένδιαφερόμενος πληροφορίες για τά έθιμα των διαφόρων λαών και τόν τρόπο του χαιρετισμού των. Οι κάτοικοι των Φιλιππίνων ήσαν, π. χ., όταν χαιροταιν τό φίλο τους, παίρνων τό χέρι του ή τό πόδι του —ανάλογως της τιμής που θέλουν νά του αποδώσουν —και τό τρέθουν στο μέτωπό τους.

Ο χαιρετισμός των Λατινών είναι άκόμα πιο παράδοξος. Όταν οι Λατινές συναντώνται, τρέθουν τις μύτες των, κι' αυτό είναι διος διος ό χαιρετισμός των!